

ВЕРШКОВСЬКА ЮЛІЯ,

студентка 3 курсу факультету
мистецтв ВП«МФ КНУКіМ»

Науковий керівник: Сапак Н.В.,
кандидат мистецтвознавства, доцент
кафедри дизайну

ТВОРЧА ДІЯЛЬНІСТЬ ПОДРУЖЖЯ ІВАНИЦЬКИХ В МИКОЛАЄВІ

В останні десятиліття ХХ та на початку ХХІ століття в Миколаєві суттєвого розвитку здобув дизайн. Інтер'єри громадських будівель і споруд, а наперед усім закладів культури, банків, офісів, магазинів, ресторанів і кафе відмічені сучасним розумінням просторового рішення, професійним, творчим підходом у кожному окремому випадку. Це свідчить про значні досягнення в галузі дизайну миколаївських митців. Велика заслуга в цьому належить творчому подружжю Іваницьких. Їх руками на високому професійному рівні виконана значна кількість об'єктів.

Шлях в мистецтво художників був не легким. В'ячеслав Едуардовч Іваницький народився 15 листопада 1944 року, у селі Червоноволодимирівка Новоодеського району Миколаївської області. 1963 року закінчив Миколаївський технікум залізничного транспорту. Після технікуму він був призваний до лав армії та згодом попав на Байконур. Саме там почався його творчий шлях. Саме на Байконурі ним була створена перша серйозна музейна експозиція присвячена космосу. Хист до малювання та пошуки свого життєвого і творчого шляху привели його до Харківського художньо-промислового інституту на факультет художнього конструювання за спеціальністю «Художник-дизайнер», який він закінчив 1973 року. Іваницький став одним з перших випускників-дизайнерів цього вузу. Повернувшись до рідного міста протягом 1973 — 1977 років. В. Іваницький працював дизайнером на заводах «Кристал» і Мастильних систем начальником бюро технічної естетики. З 1977 року він працює у Миколаївському художньо-виробничому комбінаті Художнього фонду України художником творчої кваліфікації, потім головним художником комбінату. У 1980 — 1987 рр. бере участь в експериментальній студії при спілці художників СРСР у Москві, де створювалися великі форми дизайну: реконструкція Музею революції, культурний центр «Космос», монументально-декоративне оформлення міст Єрвана, Риги, Миколаєва. Робота в експериментальній студії суттєво збагатило творчі пошуки майстра, надала значного досвіду, сприяла більш широкому професійному діапазону.

В.Іваницький працює в різних галузях образотворчого мистецтва: монументально-декоративне (гобелени, розписи, чеканка, кування); малі форми (пам'ятні та в'їзні знаки); плакати і мистецтво декорування.

1977 року закінчила Харківський художньо-промисловий інститут і Лідія Іванівна Іваницька - не просто супутниця життя, але і колега по творчості. Вона народилася 8 червня 1949 року в с. Равенство Смоленської області. Закінчила Симферопольське медичне училище (1968). Її перша професія – медична сестра. Інтерес, а потім і любов до ужиткового мистецтва прийшли від бабусі, яка навчала улюблену онучку в'язати, вишивати, ткати, водила дивитися як працюють старі сільські майстрині. Вони були першими «репетиторами», що підготували селянську дівчинку зі Смоленщини до вступу в Харківський художньо-промисловий інститут на спеціальність «Художник-дизайнер». Зустріч з майбутнім чоловіком а потім й одруження з В.Іваницьким вирішили її судьбу. Разом вони приїждять до Миколаєва.

1970-ті рр. це час, коли створюється на набирає авторитету Миколаївська організація Національної спілки художників України. З різних міст Росії, України, Молдавії до Миколаєва приїждять живописці, скульптора, майстри декоративно-прикладного мистецтва, дизайнери. В місті відбуваються важливі творчі події: експонується багато виставок, художники займаються художнім оформленням міста. Подружжя Іваницьких активно включається у творчий процес. Їх професійна підготовка, творче ставлення до роботи сприяє тому, що все частіше й частіше їм доручають оформлення відповідальних об'єктів.

Так В.Іваницький розробив і впровадив ряд важливих проектів: комплексне художнє оформлення громадських будівель Південно-Української АЕС, палаців культури і одружень в міста та області, промислових виставок, музеїв Миколаєва і України, художньо-планувальне рішення музейного містечка в Миколаєві, експозиції пам'яті афганцям. Л.Іваницька розпочала творчу діяльність у Миколаївському художньо-виробничому комбінаті в галузі графічного дизайну. А 1978 року створила перший гобелен «Дощ у місті» для Південно-Української АЕС.

Не всі миколаївці знають що повна реконструкція Миколаївського академічного українського театру драми та музичної комедії це справа невтомних рук В.Іваницького: «Я робив і фасади, і внутрішнє оформлення, і декоративно-прикладне. Там все - аж до дверної ручки - зроблено, скажімо так, в авторському виконанні, і зал для глядачів, і фойє, і маленький зал, і сцена», - згадує В'ячеслав Едуардович. Монументально - декоративна робота зі створення театральної завіси розмірів шість на п'ятнадцять метрів, виконаного в техніці гобелену вручну. Над цією завісою працювали Лідія Іванівна у співавторстві з В'ячеславом Едуардовичем півтора року. А всього з 1978 року подружжям виткано в техніці ручного ткацтва більше 100 значних гобеленів площею понад 500 кв.м.

Важко перелічити ту кількість робіт, що була виконана В.Іваницьким. Це карбування на пам'ятному знамені до 200-річчя Миколаєва, скульптурне рішення монументу до 100-річчя Миколаївського футболу та багато авторських проектів. А Л.Іваницька серйозно вдосконалює свою майстерність в гобеленовому виробництві. Її гобелени прикрашають будівлю мерії, Центральної бібліотеки ім. Кропивницького, адміністративної будівлі

Миколаївського зоопарку, Палаці реєстрації урочистих подій, музеї, театри. Ряд творів зберігаються в Музеї декоративно-прикладного мистецтва у Києві. Гобелени «Енергія», «Море», «Дружба» і багато інших прикрашають інтер'єри багатьох громадських споруд міст Москви, Києва, Миколаєва, Азова, Южноукраїнська. Гобелен «Місто на воді» є тканим символом міста Миколаєва. Посольство США в Росії прикрашає гобелен «Американо - радянська дружба».

Накопичений досвід художники віддають молоді. Лідія Іванівна з 1999 року викладала на кафедрі декоративно-прикладного мистецтва Миколаївської філії Київського національного університету культури і мистецтв декоративну обробку тканин — батик, різні види вишивок, золоте шитво, ткацтво. Її вихованці продовжують працювати за фахом, займаються викладацькою діяльністю.

Іваницька – незмінний головний художник фестивалю «Золотий лелека» з моменту його створення, бере участь у створенні моделей для театру мод «Інтертекстиль».

Подружжя художників постійно беруть участь у обласних, всеукраїнських виставках. Лідія Іваницька щороку бере участь у престижних виставках - українського текстилю, міжнародних симпозіумах дизайну, міжнародних експозиціях. Художниця вважає, що найголовніше її призначення, вважає - відродження народних ремесел декоративно-прикладного мистецтва: золоте шиття, ткацтво. Відродити те, що давно втрачено і забуто, і робити це професійно - ось головне її завдання.

Значною роботою останнього десятиліття В.Іваницького став комплекс обласного краєзнавчого музею. За проектом відомого дизайнера історична територія, яка раніше належала військовій частині утворена в містечко, де крім головної експозиції у великому корпусі, передбачено використання території подвір'я. Цей проект ще потребує подальшого втілення.

На даний момент подружжя займається роботою в дизайнерській фірмі "Гобелен" яку заснував В'ячеслав Едуардович. У ній працюють і їхні сини Андрій і Федір, а також учні, яких виховувало художники.

За значний внесок у мистецтво В'ячеслав Едуардович та Лідія Іванівна відзначені званнями «Заслужений діяч мистецтв України», вони мають звання «Громадянин року», Знаки пошани, премії, звання лауреатів конкурсів і фестивалів

Джерела:

1. Агеев Ю. Иваницкие – семь я творческая // Южная правда, 2002, 8 июня.
2. Кремінь Д. Добра фея міста на воді // Рідне Прибужжя, 2004, 12 червня.
3. Наточа Е. О мастере и мастерице // Вечерний Николаев, 2004, 11 декабря.
4. Москаленко Н. Вячеслав Иваницкий. Следуя за мечтой // Автограф, 2012, №4.
5. Сапак Н. Творческий семейный портрет в интерьере ... // Элита, 2002, 14 июня.